

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**SOBRE QÜESTIONS
ESSENCIALS DE LA VIDA**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

EN SÍNTESI

Nens,
pares,
regals

Tardor al teatre

Aquesta tardor la cartellera de cinema ha estat bastant fluixa per al meu gust i, sortosament, he trobat refugi en el teatre. He rigut amb *El llibertí*, hàbilment interpretat per Ramon Madaula, que obre registres diferents als personatges greus que habitualment encarna en els serials televisius. De les obres de teatre que he vist a Barcelona, però, en destaco dues per l'impacte causat i pel gust de boca que, un cert temps després d'haver-les vist, encara tinc: *Stalin*, interpretada en els seus papers principals per Josep Maria Flotats i Carme Conesa, i *Intimitats*, interpretada principalment per Joel Joan, Clara Segura i Josep Julià. Tots dos espectacles presenten uns decorats austers, volgudament minimalista en el cas de *Stalin* i escassament funcional en el cas d'*Intimitats*. D'aquesta manera, però, es reforça la seva força dramàtica: l'*attrezzo* s'aparta perquè brilli el veritable protagonista de l'obra, un argument potent, dens i suggerent.

ELS ARGUMENTS DE 'STALIN' I D' 'INTIMITATS' es basen en els textos de Marc Dugan i de Hanif Kureishi, respectivament. Inspirats en fets reals, tots dos textos interpel·len directament l'espectador sobre qüestions essencials de la vida. En el cas d'*Stalin* són la política i el poder, en tant que condicionants externs de la vida dels ciutadans, les que marquen el comportament i fatalment el destí dels personatges. En el cas d'*Intimitats* és la mateixa persona qui debat i s'interpel·la a si mateixa: a partir d'una crisi matrimonial, el protagonista analitza la vigència dels valors de la família occidental contemporània i, fins i tot, la seva pròpia existència.

'STALIN' EM VA SORPRENDRE FAVORABLEMENT. Havia llegit que l'obra era un monòleg llarg i feixuc, on Flotats feia de Flotats, hiperactuant i aclaparant els altres personatges i avorrint i adormint el públic. A poc a poc, però, es va obrint una trama política i sentimental, on els sospitosos van esdevenint enemics del poble i on el llenguatge dels personatges és constantment autocensurat per no cometre una delació fatal. Confesso que, després de les declaracions sobre la crosta als mitjans públics catalans de Joan Ferran, i d'haver-me semblat com alguns dels periodistes al·ludits sembla que s'autocontrolen des de llavors ençà, he recordat sovint alguns dels inquietants diàlegs de *Stalin*. I és que la censura, cada cop menys subtil, ja fa temps que la tenim aquí: ara ens escandalitzem que la Generalitat valenciana estigui tancant repetidors amb la complicitat passiva del PSC i del ministeri de Clos. Cal recordar que fa uns quants anys els aparells de l'Estat van tancar un diari al País Basc i van il·legalitzar-hi un partit polític. Semblava que als catalans aquestes coses que passaven als bascos no ens passarien mai i ja comencem a tenir-les aquí. I és que el totalitarisme d'Occident, tou però totalitarisme al cap i a la fi, es mou entre les bambolines del relativisme moral propiciat des de poder, que sembla fomentar la incultura de la gent per fer-la més insensible i més indiferent. Flotats ha estat valent en atrevir-se a fer una obra a contra corrent de la cultura avui dominant a Catalunya. Com va dir Francesc-Marc Álvaro, segurament Flotats hauria recollit l'aplaudiment fàcil de la crítica si ha-

S. SOMEKAWA

“La censura, cada cop menys subtil, ja fa temps que la tenim aquí: ara ens escandalitzem que la Generalitat valenciana estigui tancant repetidors amb la complicitat passiva del PSC i del ministeri de Clos”

gués fet un muntatge semblant, clarament oportunista, a partir de les figures de Franco o Hitler.

'INTIMITATS' ENTRA FÀCILMENT per la vitalitat de Joel Joan i pel vigor de Clara Segura. Joel Joan és una força de la natura i al teatre deixa anar tota la seva empenta, tan continguda per les indecisions i els dubtes de Pere Brunet a *Porca Misèria*. Clara Segura mostra en escena, com també a la *Porca*, els límits professionals insalvables amb què topa una mare treballadora si el pare de família no passa al davant de la feina domèstica. L'argument relata, doncs, una història crua d'un trencament de parella. *Intimitats* no treu conclusions sinó que deixa que els espectadors en

facin la valoració moral i es limita només a plantejar preguntes: per què cerquem viure en parella i per què, un cop aconseguida i estabilitzada, a voltes es va trencant per una muralla invisible d'incomprensió i d'indiferència que es va construint amb el pas rutinari dels anys; per què desitgem tenir fills i per què deixem de tenir-los; per què un cop els tenim, a estones omplen de sentit la vida dels pares i per què a estones sembla que l'enclaustrin; per què a voltes valorem lúcidament tot l'esforç que suposa construir una família i a estones sembla que tot combat és inútil i tota lluita estèril... Aquests dies de Nadal, envoltat de família, de fills i nebots, en les hores llargues dels àpats i en les hores balbes de les digestions i dels ressopons, m'ha revingut una pregunta d'*Intimitats*, que apareix quasi al final de l'obra: és el desig d'una família feliç potser la darrera utopia que ens queda?

TOT I LA INQUIETUD ANGOIXANT DELS DOS TEXTOS esmentats, aquests dies no he deixat de meravellar-me d'un fet que s'ha anat repetint en la història de la humanitat: com l'home sempre ha anhelat la llibertat i com l'home sempre ha maldat per viure en parella i s'ha reproduït. Tots coneixem i tenim a la vora homes i dones lliures, així com també parelles que s'han esforçat a estimar-se i han reeixit en l'intent. I és que la joia de viure, en llibertat i plenitud, malgrat tot em sembla invicta.

Marçal
Sintes

Recordo que quan amb els meus cosins fèiem cagar el tíó un dels regals més preuats eren les cigarretes de xocolata. ¿Se'n recorden, d'aquelles cigarretes? També hi solia haver figuretes i monedes, tot de xocolata... i carbó fet amb sucre. Nadal i Reis són festes dissenyades perquè els nens i nenes esdevinguin els grans protagonistes. Avui passa, però, que la canalla és protagonista cada dia de l'any. A la canalla se li compren regals continuament. Per tant, quan arriben aquestes dates les famílies es veuen obligades a gastar-se una fortuna per provar d'impressionar uns infants embafats, que han esdevingut poc impressionables. Les muntanyes de joguines que acumulen són una mostra tangible del nou rol que han assolit els infants, els quals s'han convertit lògicament en l'objectiu cobejat de tota mena d'empreses abocades a produir coses útils i sovint inútils per a ells. Els pares i mares tendeixen a preocupar-se obsessivament pels seus fills i a concedir-los tots els gustos i atencions. Fins s'organitzen les vacances familiars pensant exclusivament en ells. La importància, el poder enorme, que posseïen els nens i nenes en la nostra societat té molt a veure, gosaria assenyalar, amb el fet que els pares i mares d'avui poden dedicar-los moltes menys hores que els d'ahir. No obstant, la veritat, la dura realitat, és que no hi ha compensació possible per a aquestes hores furtades. Pitjor encara: en l'afany compulsiu per apaivagar la mala consciència, molts cops els grans acaben perjudicant encara més les criatures. El fals remei acaba fent pitjor la malaltia.

m.sintes@hotmail.com